

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Calvinus & Beza) vel ad sua placita stabilienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmanda ...

In Acta Apostolorum to. primus

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

Cap. 23.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39424

CAP. XXIII.

4. *Qui astabant dixerunt, Summum sacerdotem Dei maledicis?*

Incredibilis Calvinum incessit libido Catholicam Ecclesiam, quavis minima data occasione, imò nullà data, sed studiosè quæsita, taxadi, mordendi, & quouis tandem modo traducendi. Horum hominum importunum zelum & intemperiem, qui hominem impium barbarè agentem ad manus ac verbera prorumpentem, defendere tamennitunt, Catholicis impingere vult Calvinus. At quo tadem modo? *Ita* (inquit) *hodie in Papatu quanto plus licentiæ indulget ac securius lasciuat impurus ille clerus, totumque mundum suis sceleribus contaminat, eò rigidius compescit ac vincitas tenet populi linguas. Itaque si quis mutire ausus fuerit, modica libertas, non secus ac nefandum sacrilegium, immanes illorum clamores excitat.* Totà hæc Satyrice debacchatio homine quidem hæretico & Caluino digna est: homini rebeli, seditioso, ac nefario, qui contra legitimos Magistratus inuehere velit, apprimè conuenit: nebulonis furentis ac dementis idonea oratio est. In vniuersum quippe Catholici cleri corpus, per tot amplissima regna diffusum, hoc modo debacchari & furere, quis, nisi rabidus & insanus nebulo, sua persona dignum existimabit?

Cæterum

Scurrilis
Caluini
debacchatio
reunditur.

Capito ad
Farello
inter epist.
Cal. epist.
6.

Cæterum vnus Caluinus impurus ille & barbarus tyrannus Geneuæ fuit, qui 200. Senatorum sententia cum suo Farello ac Vireto eiectus fuit, hoc addito eiectionis elogio, *Tyranni esse voluerunt in libera ciuitate,* qui etiam post primam eiectionem in integrum denuo restitutus, & auctoritatē, quantum voluit, nactus, talem ibi tyrannidem, exercuit, vt nec quisquam eorum, qui prima eiectionis causa fuerat, Geneuæ postea habitare potuerit, nec contra Caluini placita mutire aliquis ausus fuerit; sed modica libertas, non secus ac nefandum sacrilegium, non immanes tantum illius beluæ clamores, sed implacabile eius odium excitauerit, cuius terminus erat aut loco cedere, ac nouas sedes quarere, aut miseram semper seruitutem Geneuæ seruire. Ad quam rem expeditius conficiendam quinquaginta Gallos vno die ciues Geneuenses conscribi fecit. Hodie quoque Caluinistarum in Anglia tanta ac tam barbara tyrannis est, vt quo securius lasciuiūt (alia Caluini foeda latoria non adiungam) eo rigidius compescat ac vinctas teneant Catholicorum linguas. Comperta enim res est, & publicis legibus (Caluinistarum consilio) firmata, si quis Catholicus pro suæ religionis defensione vel mutire ausus fuerit, modica libertas, non secus ac nefandum sacrilegium, imò non secus ac læsæ Maiest. crimen non immanes tantum

Examen
præten-
discipl.
pag. 17.

tantum pseudocleri Calvinistici clamores excitat, sed vincula quoque & carceres multata subit. Tristis hæc quidem & civibus meis indigna, sed nimis vera & necessaria oratio est, ut Calvinismi genius, qualis sit, propius intelligatur.

6. *Sciens Paulus quia una pars erat Sadducæorum, altera Phariseorum, exclamavit in Concilio.*

M Ultra sibi hoc loco adnotanda iudicavit Calvinus, quibus Catholicam Ecclesiam variè traduceret. Sed in eius caput omnia recident. Primum observat, impios, quamvis hostiliter inter se dissideant, ubi gerendum est bellum cum Evangelio, sua certamina obliuisci. Satan enim discordiarum pater unum hunc consensum inter eos procurat, ut ad extinguendam pietatem eadem sit illis mens & idem animus. Hoc totum in varias ac multiplices hodie hæreticorum sectas, Lutheranos, Calvinistas, Anabaptistas optimè quadrare, quotidiana eorum contra Catholicos certamina, & unius Catholicæ religionis impugnatio conformis ad oculum testatur. Qua de re in Promptuario nostro Morali plura diximus. Et in una Anglia tot illic sectæ ac dissidia Protestantes, ad arbitrium Principis religionis suæ placita conformantes (quos, quia in dogmatibus Calvinum, in tota politica & cultu

Domig.
22. post
Pent. t. r.
Anglo-
Calvini-
stæ curita
dicit.

cultu externo Anglicana comitia sequuntur, Anglo-Caluinistas nuncupamus) Puritani Barrovistæ, familia amoris, contra solos illic Catholicos cruentis legibus exagitandos & extinguendos vnanimiter conspirant. Huius in se ac suis Satanicæ conspirationis conscius

Caluini
ars, crimē
in alios
deuolu-
re, cuius
ipse sibi
conscijs.

Caluinus, scabiem suam sceleratissimam alijs affricare contendit; & quod in illum aptissimè dici posse videbat, ne diceretur, neue de ipso alijsque sectarijs hoc lector cogitaret, crimen in alios deuoluit, arte ac more vni Caluinò valde familiari. *Sic hodie (inquit) videmus factiones, quæ in Papatu feruent, tantisper quiescere, dum communibus studijs Euangelium opprimant. At quæ tandem in Papatu factiones feruent, quæ illic sectæ, quæ dissidia, circa religionis doctrinam audiuntur? Vhanimes prorsus in causa fidei esse Catholicos, & in vna Ecclesia sub vno capite Rom. Pontifice vnitatem arctissimam conseruare, adè res notâ, comperta, clara, & indubitata est, vt hanc ipsam vnitatem & cōspirationem irrideat alibi ipse Caluinus, subfannent alijs hodie Protestantes, & vnitatem quidem sed Antichristianam obijciant, quia vni capiti Rom. Pont. omnes parent, quos isti Satanæ ministri Antichristum appellirant. Ita palàm mētiri nihil erubescit Caluinus. Atqui non hoc ille frustra mendacium adinuenit. Video enim quale mox corollarium inde inferat. *Quò (inquit) plus animi Christi discipulis esse conuenit, ad fauendam veritatem, vt simul con-**

Tract. de
scandalis.

in illi

uncti melius resistant. Iacto insignis mendacij fundamento, classicum canit, omnesque horum temporum sectas fax orbis animat & armat, ut iunctis animis ac copijs vnam Catholicam Ecclesiam fortiter impugnent. Sed stat inuicta Catholica Christi Ecclesia, contra quam portæ inferi non preualebunt.

Hoc defunctus mendacis ad aliud pergic Calvinus, idemque atrocius. *Sectarum* (inquit) *origo inter Iudeos fuit legis corruptela: quemadmodum simili poena Dominus in Papatu vltus est verbi sui profanationem, quum varijs hominum figmentis corruptum foret.* Calumniatori respondeo: Nec ullam verbi diuini profanationem in Ecclesia Catholica probare Calvinus potest (proprium hoc est Caluini scelus, ut hæc nostra Antidota tam multis exemplis docuerunt ac docebunt) nec hominum figmenta, sed doctrina Apostolica, per Episcoporum & Pastorum perpetuas successiones ad nos vsque deducta, in illa vigent; nec denique sectarum & schismatum poena in Ecclesiam Catholicam recidit, sed in illos nefarios impostores, qui non erant ex nobis, 1. Ioan. 20. sed exierant de nobis.

Memor tandè Calvinus tot hodie sectarum, quas, qui Euangelium profitentur, excitarunt, & excitatas fouent, in hanc querimoniam prorumpit: *Quod magis timendum est, ne horrenda nobis, qui Euangelium obtendimus, in se dissipatio, & luctuosior quàm quæ fuit in Papatu, cuius indicia quædam apparent. Nec mirum est,*

Euangelicorum dissipationem ominatus Calvinus.

R. 2

quum

quā tot modis iram Domini ingratitude nostra pre-
uocet. Habemus confitētem reum; nisi quod
crimen in genere agnoscit, suum non profi-
tetur. Vnus quippe Calvinus dissipatio-
nem, de qua, conqueritur, plurimum auxit.
Ille enim post Lutherum & Zyvinglium,
neutri cedere volens, sua propria & nefaria
placita, circa Sacramentorum maximē do-
ctrinam, & externam Ecclesie politiam, ē
suo cerebro depromens, callideque & aruifi-
ciosē insinuans, ytrique illi sectæ partim il-
ludit & inposuit, partim apertū bellum in-
dixit. Zyvinglianos sua cōcordia de Sacra-
mentis naso suspendit adunco; suo erecto
Consistorio ineptæ & crassæ politie redar-
guit. Contra VVestphalum Lutheranū &
alios aperto Marte pugnavit. Post aliquam
nihilominus sectarum Euāgelicarum con-
solationem, fore vt totam orbe Ecclesiam Deus
nō deserat, sicut apud Iudæos in effreni illa sectarum
licētia suam Ecclesiam Deus seruauit, Papatus ex-
emplo rē confirmare molitur. Idem (inquit)
accidit in Papatu: nam cum illic euerso Dei cultu,
oppressa salutis doctrina, deiecto Christi regno, pa-
lām regnauerit impietas (schemata hæc sunt
Caluinianæ eloquentiæ mēdacissima) Deus
tamen occultas reliquias seruauit: & semper aliquid
tritici latuit sub palea. Hæc exempla simul conferre,
valde est vtilē. Impostori respōdeo: Primum,
quas fingit reliquias, in alio quodam opere
prolixè refutauimus, & cerebri Calviniani
inanis

In Prin-
cip. fidei
lib. 3. c. 10

inanissimum esse spectrū demonstrauimus. Exemplorum, quæ finxit, collatio, quam ita vtilem prædicat, quò tandem (opinamur) spectat? Huc nimirum, vt in tota illa sectarum colluue & horrenda dissipatione eorum qui Euangeliū obtinent, Geneuensis Consistorij reliquias (à quo ceteræ reformatæ scilicet Ecclesiæ per Germaniam, Heluetiam, Angliam, penitus abhorret) à Deo seruandas, veluti aliquid tritici inter paleas confidat lector. Aliam huius collationis vtilitatem non video. Quam vt ceteræ reformatæ (scilicet) Ecclesiæ laturæ sint, ipsæ viderint. Nunc plenis velis iterum in Catholicos incurrit. *Hodie (inquit) quum inuehimur in Papatum, reclamant conductitij eius patroni, nihil esse absurdius, quàm fingi Dei Ecclesiam pluribus seculis fuisse prorsus extinctā. Non conductitij patroni, sed docti & voluntarij tractatores Catholici (quorum pleriq; ne obolo quidem ditiores propterea facti sunt) verisimè & cordatissimè hoc aduersus omnes impios sectarios reclamant. Quid pro illis responderet Calvinus? Quasi verò (inquit) fingamus, nullū fuisse supersitem Deo populum, vbi ad defectionem prolapsi sunt, qui debebant purum Dei cultum asserere. Nos verò corruptam ab illis tyrannis Ecclesiam Dei fuisse conquerimur, profanatum fuisse templum Dei, ut parum à porcorum bara differret, dissipatum fuisse gregem Christi, dirutumque eius ouile: deniq; Ecclesiam absconditam*

Rr 2 *fuisse*

Geneuensis reliquias toto orbe seruandas.

Ecclesiæ vniuersalis interitum docēs Cal. docere se negat.

fuisse ab oculis hominum, ut tamen electos suos Dominus (licet dispersos) agnosceret, & absconditos sub

Ecclesie
totius in-
teritum à
Caluino
doceri in-
uictè pro-
batur.

alis suis foveret. Atqui quantum magis Ecclesia ruinam & dissipationem exaggerat Calvinus, tanto magis inuictè demonstrat nullum fuisse superstitem Deo populum, quod veluti absurdissimum à se suisque fingi negat. Nullus Dei populus est extra Ecclesiam Christi: Nulla Ecclesia Christi est absque Pastoribus, Doctoribus, & Prepositis, qui illam pascant, regant, doceant: Nulli tales Pastores, nulli Doctores extiterunt: Ergo & nullus Dei populus superstes fuit. Nullos extitisse Pastores, Doctores, &c. ipse Calvinus agnoscit, dum absconditam fuisse ab hominum oculis Ecclesiam disertè affirmat. Quæcumque quippe Ecclesia Pastores & Doctores habet, illa abscondita ab hominum oculis esse non potest. Illis quippe dixit Christus: Vos estis lux mundi. Civitas supra montem posita abscondi non potest. Illos posuit Spiritus S. regere Ecclesiam suam. Regere homines non possunt, qui ab hominum oculis absconditi sunt. De illis dixit Christus, Dic Ecclesia. Dicere aut denunciare quempiam hominibus penitus ignotis & absconditis nemo potest. Hæc & alia grauiora absurda portetofum hoc Caluini paradoxum consequuntur, quæ alibi latius tractauimus. Caluini figmentum de latentibus electis soli Deo cognitis, simili absurditate laborat. Electi extra Ecclesiam non sunt: Ecclesia

Matth. 5.

test. Illis quippe dixit Christus: Vos estis lux mundi. Civitas supra montem posita abscondi non

A. 20.

potest. Illos posuit Spiritus S. regere Ecclesiam suam. Regere homines non possunt, qui ab hominum oculis absconditi sunt. De illis dixit

Matth. 18.

Christus, Dic Ecclesia. Dicere aut denunciare quempiam hominibus penitus ignotis & absconditis nemo potest. Hæc & alia grauiora absurda portetofum hoc Caluini paradoxum consequuntur, quæ alibi latius tractauimus. Caluini figmentum de latentibus electis soli Deo cognitis, simili absurditate laborat. Electi extra Ecclesiam non sunt: Ecclesia

clesia necessariò propter causas antedictas
 visibilis & omniù oculis conspicua est: Fin-
 giigitur tales electi nò possunt. Sed & illud
 putidissimum commentum suo etiam lo-
 co seorsim refutauimus. Prosequitur Cal-
 uinus: *Quàm stultè verò honorù titulis* (Episco-
 porum, Pastorum, Doctorum titulos intel-
 ligit) *superbiant Papista, hinc patet, quòd olim Iu-*
daicam Ecclesiam non vulgus hominum, vel aliqui
*privati, sed ipsi Sacerdotes exitialibus dissi-
 dijs scinderunt.* O quàm putida collectio! Apud Iudæos
 Sacerdotes Ecclesiam scindebant: ergo in
 tota Christi Catholica & aspectabili per or-
 bem Ecclesia omnes Episcopi, Sacerdotes,
 Pastores, Doctores, huiusmodi titulos fru-
 stra tenuerunt. Addamus nunc aliam colle-
 ctionem. Apud Iudæos Sacerdotes Eccle-
 siam scindebant: ergo apud omnes qui ho-
 die Euangelium obtendunt, omnes Pasto-
 res, Ministri verbi, Seniores, Superintēden-
 tes, & quicquid aliud in Euāgelicorum ho-
 die titulis est, frustra ab illis obtenduntur,
 frustra de illis honorum titulis superbiunt,
 frustra huiusmodi titulos sibi vendicāt. Per-
 gamus adhuc vlteriùs: ergo & quacumque
 tandem Ecclesia, siue nunc siue futuris tem-
 poribus, Præpositorum aut Pastorum titu-
 los gerit, frustra & inaniter tales obtēdunt.
 Sacerdotes Iudaici exitialibus dissi-
 dijs Ecclesiam sciderunt: ergo & Christiani Sacer-
 dotes omnium temporum atq; ætatum exiti-

Stolidis-
 sima Cal-
 uini col-
 lectio.

Rr 3 tialibus

tialibus quoque; dissidijs eam scindunt. Hæc est insani hominis, qui sua libidine & audacia omnia confundit, furiosa collectio. Sed eius dementiam ac turpitudinem iam alio in loco contra Calvinum patefecimus. Hic enim homo suavis in huiusmodi dementijs plurimum se oblectat, easque frequenter & identidem repetit. Vide nunc ex tam putida & furiosa collectione quale classicum canit Calvinus: *Quare non est cur fortiter resistere dubitemus Papæ & suorū omnium arrogantiæ, quibuscum idē habemus certamē quod Prophetæ & Apostolici ætatis sue Sacerdotibus. Sicuti autem sanctis viris nō obstitit Ecclesiæ reuerentia, quò minus impiā malorū Sacerdotū tyrannidem vexarent, ita nos inanibus laruis terreri non decet, quibus se fallaciter venditant Papiſtæ, quum tamen pietatis doctrinam abiecerint.* Huic quoque furiosæ comparationi, tã quoad veteres *Prophetas, quàm quoad †Apostolos, in alijs Antidotis nostris, ubi eandem rursus Calvinus instituit (in hoc disputandi genere sibi plurimum placens) quantū satis erat, satisfecimus, latissimumque discrimen inter Prophetarum veterum reprehensiones, atque hæreticorum hodie rebelliones, ostendimus: Apostolos verò nulli Ecclesiæ restitisse, perspicuè docuimus: in utroque summam Caluini stoliditatem manifestam fecimus.

CAP.

In Antidot. Euāg. ad Ioann. c. 7. v. 48. & c. 8. v. 39. Item ad Matth. c. 21. v. 42.

*Ad Ioā. c. 7. ver. 48 in fine.
†Ad Ioā. c. 16. v. 2.